

TAHAMMÜLSÜZLÜĞÜN EYLEMSEL BOYUTU ŞİDDET

İnsan yapı olarak ruhsal dünyasında iki cenahın arasında mücadele vermektedir. Bunlar, nefis ile birlikte şeytan ve ruhtur. Herhangi bir mesele ile muhatap olduğumuzda içimizden iki farklı sesin telkinleri ile karşılaşırız. Bunlardan birisi doğru olanı diğeri ise, hem dünya hem de ahiret açısından yanlış olanları ifade eder. İnsanoğlu da bunlar arasında hayatının genel istikameti açısından tercihte bulunarak, zahirde kanaat dediğimiz düşüncesini yansıtır.

Günlük yaşantımızı manevi dünyamızdaki güçler mücadelesinin birer yansıması olarak olaylar yaşarız. Toplumsal hayatta yaşanan vakıaların, söylemlerin ve eylemlerin her birini yapımızda olan o iki ana umde yönetmektedir. Her bir insan kendi dünyasındaki etkin mezkûr güçle hareket ederek dışa vurum hareketlerde bulunmaktadır. Bu noktada birinin kabul ettiği bir düşünceyi diğeri reddedebilmektedir. İnsanoğlu bir arada yaşamaya mecbur bir varlıktır. Bir arada yaşarken sevdiğimiz veya sevmediğimiz olaylarla ve düşüncelerle karşılaşmamız normal karşılanması gereken bir durumdur. Her bir insanın düşüncesi kendi çapında değer ifade eder. Hiç bir kimse kendi düşüncesini başka birine dikte ettirme salahiyetine sahip değildir. Eğer böyle bir durum söz konusu olursa işte orada anarşi ve huzursuzluk meydana gelir.

Toplumların ilim, irfan, teknoloji ve sanat alanındaki gelişmelerinin merkezinde insan bulunmaktadır. Bireyin bilgi ve kültür olarak gelişmediği durumlarda, teknolojik ilerlemeler bir anlam ifade etmeyecektir. Çünkü insan manevi dünyasındaki kötülüğü emreden, başkalarına zarar vermeyi yeğleyen güçlerin emrinde olduğu müddetçe elindeki imkânları onların uğrunda kullanmaktan çekinmeyecektir. Dolayısıyla teknolojiyle donanmış bilgisiz ve kültürsüz insan yığınlarını ilk başta eğitmek gerekmektedir.

Her gün gerek haberlerde gerekse günlük yaşantımızda birebir muhatap olduğumuz tahammülsüzlüklerin şiddete bürünmüş yansımalarını görmekteyiz. Düşüncelerini sevmediğimiz insanları taşlama, hakaret etme, mallarına zarar verme, eğer sevmediğimiz taraf devlet ise otobüsleri yakma, kamu binalarına zarar verme vs. şeklinde kendimizce haklı gerekçelerle faaliyetlerde bulunmaktadır. Bunu yapanlar hem kendi fikir ve amaçları uğrunda hem de devleti adına yapılması gerekenleri yerine getirdiğini söylemektedir. Yani durumdan vazife çıkardıklarını beyan etmektedirler.

Düşüncemiz her ne olursa olsun her bir bireyin faaliyet sınırı bulunmaktadır. Birey kendi sınırının dışına çıktığı zaman başkalarının hak ve hukukunu ihlal etmiş demektir. Düşüncesini beğenmediğimiz insanlara yapılan hakaretler, mallara zarar vermelerin her biri kul hakkına girmektedir. Yapılanların her biri hem dünya hem de ahiret açısından alınacak bir haktır. Eğer zarar verilenler kamu malı ise ülkede yaşayanların hepsinin hakkını yemek olduğunu bilmek gerekmektedir.

Şiddet, tahammülsüzlüğün eyleme geçmiş halidir. Biz birlikte yaşadığımız insanlardan bazılarını sevmeyebiliriz. Onların fikir, düşünce ve eylemlerini tasvip etmeyebiliriz. Ancak bilmemiz gereken aynı toplumun parçaları olduğumuz gerçeğidir. Her bir birey beğenmediği insanlara şiddet uygularsa o zaman yaşadığımız coğrafya anarşi ve teröre teslim olacaktır.

İnsanın şiddet göstermesi, söyleyecek sözlerinin kalmaması anlamına gelmektedir. Sözlerin bittiği yerde şiddetin devreye girdiği muhakkaktır. Eğer kısa sürede şiddete sarılan bir yapı varsa işte o noktada kendi bilgi ve kültür birikimimizi gözden geçirmek durumundayız. Bilginin arttığı yerde meyveli ağaç misali anlayış ve tevazu zenginleşecektir. O zaman farklı düşüncelere karşı şiddetten ziyade anlayış

gösterilecektir. Dikkat edilirse şiddet gösteren kişilerin bilgi seviyesinin düşük, tamamen duygusal boyutlu hareket eden şahıslardan müteşekkil olduğu görülecektir. Toplumda yaşayan insanların birbirlerini ikna edebilme erdemliliğine sahip olması en doğru çaba olacaktır. Bu konuda en güzel örnek Allah Rasulü'dür. Mekke'de kendisine hayat hakkı tanımayan, yollarına dikenler döken, açlıktan ölmesini isteyenlere karşı fetihten sonra şiddet uygulamamıştır. Medine'ye hicret ettiğinde Yahudi ve Hristiyanların düşüncelerini başkalarına zarar vermemesi şartıyla müsaade etmiştir. Taif'te kendisini taşıyanlara karşı beddua bile etmemiş, aksine dua etmiştir. O duası kabul edilmiş olacak ki, belli bir müddet sonra Taif halkı Müslüman olmuştur. Savaşa giden askerlerine savaşmayan kişileri öldürmemelerini tenbih etmiştir.

Şiddete bulaşmadan birbirimizi anlamaya ve dinlemeye ihtiyacımız vardır. Şiddet uygularken aslında karşı tarafın reklam yapmasına, başkalarının onların düşüncelerine ilgi duymasına vesile olunduğunun farkında olmak gerekmektedir. Herhangi bir eylem yaparken mutlaka bir adım ötesini düşünmek daha doğru sonuçlara ulaşmayı ve daha az yanlış yapmayı sağlayacaktır. Beğenmediğimiz düşünceleri kabul etmediğimizi söyleme hakkımız vardır. Unutmayalım ki, fikir ve düşünceler itibar görülmediği zaman yok olacaktır. Aslında insan beğenmediği düşüncelere itibar etmemekle en büyük fikri savunmasını yapmış olacaktır. Üzerine şiddetle gittikçe de ona yönelecek teveccühe yardımcı olacaktır.